

**Ὁμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βαρθολομαίου
τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀποκρέω, 15 Φεβρουαρίου 2026,
ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Δημητρίου Ταταούλων Κπόλεως**

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως κ. Εἰρηναῖε καὶ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Στέφανε, ὁ καὶ Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἱστορικῆς ταύτης Κοινότητος,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἀρχοντες ὀφφικιάλιοι τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας,

Ἐντιμολογιώτατε Ἀρχων Κυαίστωρ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κύριε Γεώργιε Θεοδωρίδη,

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐν Κυρίῳ,

Τρίτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου σήμερον, Κυριακὴ τοῦ Ἀποκρέω. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι συνδεδεμένη εἰς τὴν μνήμην καὶ τὴν συνείδησιν τῶν χριστιανῶν, **ἀφ' ἐνὸς** μὲν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Κρίσεως, τῆς Δευτέρας Παρουσίας, δι' αὐτὸν τὸ λόγον ἄλλωστε ἔχει καθιερώσει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀποκρέω νὰ ἀναπέμπωνται ἰδιαίτεραι προσευχαὶ διὰ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους πατέρας ἡμῶν, οἰκογενεῖς κατὰ σάρκα καὶ ἐν τῇ πίστει, τὸ ὁποῖον ἐπράξαμεν ἡμεῖς χθές, **ἀφ' ἑτέρου δὲ** πρὸς τὴν διακοπὴν τῆς κρεωφαγίας σήμερον, διάταξιν τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία μας εἰσήγαγεν ὡς προστάδιον τῆς νηστείας, ὡς ὁμαλὴν σταδιακὴν μετάβασιν εἰς τὸ πέλαγος τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Προσεκτικωτέρα, ὅμως, μελέτη καὶ θεώρησις τοῦ περιεχομένου τῶν σημερινῶν ἀποστολικῶν καὶ εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων ἀποκαλύπτει, πέραν τῶν λειτουργικῶν καὶ λατρευτικῶν διατάξεων, καὶ ἀρετὰς τὰς ὁποίας καλούμεθα οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν εἰς τὴν ζωὴν μας, πολὺ περισσότερον εἰς τὰς εὐλογημένας περιόδους κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία καλεῖ ἡμᾶς εἰς ἰδιαίτερον πνευματικὸν ἀγῶνα. Ἄλλωστε, καθ' ἐκάστην Κυριακὴν τοῦ Τριωδίου προβάλλονται συγκεκριμέναι ἀρεταὶ:

- τὴν πρώτην ἢ ταπεινώσις καὶ ἡ αὐτοκατάκρισις τοῦ Τελώνου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν αὐτοδικαίωσιν τοῦ Φαρισαίου,
- τὴν δευτέραν ἢ δύναμις τῆς μετανοίας τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Πατὴρ ἡμῶν,
- καὶ σήμερον ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἐλάχιστον ἀδελφὸν καὶ ἡ διάκρισις διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀσθενοῦς ἀδελφοῦ.

Τοιοτοτρόπως ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶναι σταθμὸς εὐθύνης καὶ ἐσωτερικῆς ἀφυπνίσεως. Δὲν εἶναι ἀπλῶς μία βαθμίδα πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ἀποκαλύπτει ἓνα ἀκόμη κριτήριον πνευματικοῦ ἀγῶνος. Πρὶν, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ζητήσει ἀπὸ ἡμᾶς τὴν νηστείαν, πρὶν μᾶς καλέσει εἰς ἄσκησιν, μᾶς θέτει ἓνα ἐρώτημα βαθύτερον: **Πῶς ἰστάμεθα ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ μας;** Διότι ἐκεῖ κρίνεται ἡ πίστις μας. Ἐκεῖ κρίνεται ἡ ἀλήθεια, ἡ γνησιότης, τὸ βάθος τῆς πίστεώς μας. Ἐκεῖ κρίνεται ὁ πνευματικὸς μας ἀγών. Καὶ σήμερον προβάλλεται ἐνώπιόν μας μία ἀρετὴ κεντρικὴ: **ἡ διάκρισις διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀδελφοῦ / ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφόν.**

Καὶ ἐξηγούμεθα. Γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σήμερον πρὸς τοὺς Κορινθίους: «Βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ **οὔτε** ἐὰν φάγωμεν

περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα... βλέπετε δὲ μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι». Δηλαδή: Ἡ τροφή δὲν μᾶς καθιστᾷ ἀποδεκτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ... οὔτε ἂν φάγωμεν γινόμεθα πνευματικῶς ἀνώτεροι, οὔτε ἂν δὲν φάγωμεν γινόμεθα πνευματικῶς κατώτεροι. Ἐνταῦθα χρειάζεται βεβαίως μία προσεκτικὴ διευκρίνησις, διὰ νὰ μὴ παρερμηνευθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου. Ἡ περικοπὴ δὲν ὁμιλεῖ περὶ νηστείας, οὔτε περὶ ἀποχῆς ἀπὸ τροφᾶς. Τὸ ζήτημα εἰς τὴν Κόρινθον ἦταν συγκεκριμένον καὶ ποιμαντικόν: ἡ βρώσις εἰδωλοθύτων, δηλαδή κρεάτων ποὺ εἶχον προσφερθῇ ὡς θυσία εἰς τὰ εἰδωλα καὶ κατόπιν διετίθεντο εἰς τὴν ἀγοράν. Κάποιοι χριστιανοὶ, ἔχοντες ὀρθὴν γνώσιν ὅτι τὸ εἶδωλον «οὐδὲν ἐστὶν ἐν κόσμῳ», ἔκριναν ὅτι δύνανται νὰ φάγουν αὐτὰ ἐλευθέρως. Ἄλλοι ὅμως, ἀσθενεῖς ἀκόμη εἰς τὴν συνείδησιν, προερχόμενοι ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας, ἐσκανδαλίζοντο καὶ ἐταράσσοντο, θεωροῦντες ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἀποτελεῖ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν παλαιὰν θρησκείαν. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγῃ «βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ» δηλώνει ὅτι ἡ σωτηρία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὕλην τοῦ βρώματος καθ' ἑαυτήν. Ἡ ὕλη δὲν ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς σωτηριολογικὴν δύναμιν. Μεταθέτει ἔτσι τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ «τί ἐπιτρέπεται» εἰς τὸ «τί ὠφελεῖ»: «βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι». Δηλαδή, τὸ κέντρον δὲν εἶναι τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη· οὐχὶ ἡ ἐλευθερία ὡς ἐπιλογή, ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία ὡς εὐθύνη. Καὶ ἔτσι ἀποκαλύπτεται ἡ μεγάλη ἀρχὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου: ὅτι ἡ γνώσις χωρὶς ἀγάπην φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τὸ βρῶμα. Εἶναι ὁ ἀδελφός.

Καὶ ἰδίως ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι» χρειάζεται ἐπεξηγήσιν. Τί σημαίνει ἐξουσία; Δὲν σημαίνει κοσμικὴν κυριαρχίαν, οὔτε ἐπιβολήν. Σημαίνει τὸ δικαίωμα ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἄνεσιν εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ γνώσις. Οἱ «δυνατοί» ἐν Κορίνθῳ ἔλεγον: ἔχομεν ὀρθὴν πίστιν, γνωρίζομεν ὅτι τὰ εἰδωλα δὲν ὑπάρχουν· ἄρα ἔχομεν τὴν ἐξουσίαν νὰ φάγωμεν. Καὶ πράγματι, δογματικῶς, ἦσαν ὀρθοί. Ἀλλὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ ὀρθότης δὲν ἐξαντλεῖ τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν ἡ ἐλευθερία μου, ἔστω καὶ ὀρθῶς θεμελιωμένη, τραυματίζει τὴν συνείδησιν τοῦ ἀδελφοῦ, τότε ἡ ἐξουσία μου γίνεται «πρόσκομμα». Δηλαδή, ἀντὶ νὰ οἰκοδομῇ, σκανδαλίζει· ἀντὶ νὰ ἐλευθερώνη, πληγώνει.

Καὶ ἐδῶ φαίνεται ἡ μεγαλωσύνη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς: ὁ δυνατὸς δὲν ἐπιβάλλει τὸ δικαίωμά του, ἀλλὰ ἀναλαμβάνει εὐθύνην διὰ τὸν ἀσθενή. Ἡ ἀληθινὴ ἐξουσία ἐν Χριστῷ δὲν ἐκδηλώνεται ὡς ἐπιβολή, ἀλλὰ ὡς ἐκούσιος αὐτοπεριορισμὸς χάριν τῆς ἀγάπης. Ἡ λέξις «ἐξουσία» σημαίνει ἐλευθερία καὶ δικαίωμα. Σημαίνει: δύναμαι νὰ πράξω· μου ἐπιτρέπεται. Καὶ ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ἡ βαθύτερη χριστιανικὴ ἀλήθεια: **ἡ ἐλευθερία χωρὶς διάκρισιν γίνεται ἐγωισμός.** Ὁ χριστιανὸς δὲν ἐρωτᾷ μόνον: «Μπορῶ;» Ἐρωτᾷ: «Θὰ ὠφελήσω; Θὰ ἐνισχύσω; Θὰ προστατεύσω τὸν ἀδελφόν;» Ἡ ἐξουσία μου δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. **Εἶναι εὐθύνη.** Καὶ ἡ εὐθύνη αὕτη, ἰδίως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν μετρᾶται μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ «δικαιώματος», ἀλλὰ μὲ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐνδέχεται νὰ περιορισθῇ ἐθελουσίως.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο, εἰς ὑψηλότεραν διατύπωσιν: «Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα». Αὐτὸ εἶναι πνευματικὴ ὠριμότης! Νὰ μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ τὸ δικαίωμά μου χάριν τοῦ ἀδελφοῦ! Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος σχολιάζει ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «οὐ περὶ βρώματος μάχεται, ἀλλὰ περὶ ψυχῆς». Καὶ προσθέτει ὅτι ὁ ἀδελφὸς εἶναι

αὐτὸς «δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν». Ἄρα ὅταν ἐγὼ ἐπιμένω εἰς τὸ δίκαιόν μου καὶ ἐκεῖνος σκανδαλίζεται, δὲν τραυματίζω μόνον ἓναν ἄνθρωπον· τραυματίζω ἓνα πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον ἐχύθη τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἐπὶ Σταυροῦ. Ἡ διάκρισις, λοιπόν, εἶναι ἀγάπη ποὺ σκέπτεται. Ἀγάπη ποὺ σέβεται τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου. Ἀγάπη ποὺ θέτει ὅριον εἰς τὸ ἐγώ.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπάρχει ἡ σύνδεσις πρὸς τὴν σημερινὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ ἀσθενοῦς συνειδήσεως· ὁ Χριστὸς περὶ ἐλαχίστου ἀδελφοῦ. Δὲν πρόκειται διὰ τὸ ἴδιον πρόσωπον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδίαν πνευματικὴν ἀρχήν· ὅτι ὁ δυνατὸς ὀφείλει νὰ ρυθμίξῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐν ἀγάπῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸν ἀδύνατον. Εἴτε ἡ ἀδυναμία εἶναι συνειδησιακὴ, εἴτε κοινωνικὴ, τὸ μέτρον τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ στάσις μας ἀπέναντι εἰς τὸν ἀδύνατον.

Καὶ ἔρχεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Εἰς τὸν Παῦλον ὁ ἀσθενὴς εἰς τὴν συνείδησιν, ὁ ἀσταθὴς περὶ τὴν πίστιν. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἐλάχιστος, ἀδύναμος ἀδελφός.

Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ὁ ἀδύναμος γίνεται ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν μετροῦται μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν. Μετροῦται μὲ τὴν φιλανθρωπίαν. Ἡ κρίσις θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγάπης. Καὶ προσέξατε ἀδελφοί μου· ὁ Χριστὸς δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν ἰσχυρόν, οὔτε μὲ τὸν δικαιωμένον, οὔτε μὲ τὸν ἐπιτυχημένον. Ταυτίζεται μὲ τὸν πεινῶντα, μὲ τὸν γυμνόν, μὲ τὸν ἀσθενή, μὲ τὸν φυλακισμένον —μὲ ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ, νὰ ἀνταποδώσῃ, νὰ ἀμυνθῇ. Ἄλλωστε καὶ ἑκεῖνος, ἐνῶ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ, ἐσταυρώθῃ διὰ τὴν ἀγάπην μας. Καὶ ἐδῶ δοκιμάζεται ἡ καρδιά μας, ἡ ἐλευθερία μας κατὰ πόσον εἶναι χριστιανικαί, πραγματικαί ἢ ἐπίπλαστοι.

Ἐὰν ἡ ἐλευθερία μου μὲ ὀδηγῇ νὰ ἀδιαφορήσω διὰ τὸν ἀδύναμον, ἐὰν ἡ γνώσις μου μὲ κάνει νὰ περιφρονῶ τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου, τότε ἡ πίστις μου δὲν ἐγένεν ἀκόμῃ ἀγάπη. Καὶ ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ συμπίπτουν:

Ὁ Παῦλος λέγει: μὴ γίνῃς αἰτία σκανδάλου τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ Χριστὸς λέγει: γίνε αἰτία ζωῆς τοῦ ἐλαχίστου.

Ἡ διάκρισις μᾶς φυλάσσει ἐκ τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ προξενήσωμεν.

Ἡ ἀγάπη μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν.

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῇ καὶ δραστηριοποιῆται ἔτσι, τότε ἡ πνευματικὴ ζωὴ παύει νὰ εἶναι ἀτομικὸν ἐπίτευγμα καὶ γίνεται ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία. Διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἄθροισμα ἰσχυρῶν· εἶναι σῶμα, ὅπου τὰ ἀσθενῆ μέλη τυγχάνουν περισσοτέρας φροντίδος.

Ἀδελφοί μου,

Καθὼς πλησιάζομεν εἰς τὴν Σαρακοστήν, ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει πρῶτον τὸ ἦθος, τὸ πνεῦμα, τὸ νόημα τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνος. Καὶ ἐδῶ χρειάζεται προσοχή: **οὔτε ἡ νηστεία ἀπαξιούται, οὔτε ἡ ἄσκησις ὑποτιμάται.** Ἀντιθέτως: ἡ ἄσκησις εἶναι ἡ παιδαγωγία τῆς καρδίας. Ἀλλὰ ἡ ἄσκησις ζητεῖ τὸν σκοπὸν τῆς: νὰ γεννήσῃ διάκρισιν καὶ ἀγάπην. Ἡ νηστεία χωρὶς διάκρισιν γίνεται σκληρότης. Ἡ ἄσκησις χωρὶς ἀγάπην γίνεται ὑπερηφάνεια. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶναι ὑπόμνησις: πρῶτα ἀγάπη, πρῶτα διάκρισις, πρῶτα σεβασμὸς εἰς τὸν

ἀδύναμον ἀδελφόν. Καὶ ταυτόχρονα ἡ ἄσκησις, ἡ νηστεία, ἡ προσευχή — ὡς ἀληθινὴ θεραπεία τοῦ θελήματος, ὡς ἐγκράτεια, ὡς μεταστροφή τῆς ζωῆς.

Ἀδελφοί μου,

Μήπως ἡ ἐλευθερία μας γίνεται ἀφορμὴ ταραχῆς; Μήπως ἀπὸ τὴν ἀλήθειάν μας λείπει τὸ ἔλεος; Μήπως ὁ ζήλος μας εἶναι χωρὶς διάκρισιν; Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ στάσις μας ἀπέναντι εἰς τὸν ἀδελφόν — πὺν εἶναι εἰκὼν Θεοῦ. Ἡ τρίτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου δὲν ἀντιπαραθέτει τὰς ἀρετάς.

Τὰς ἐνοποιεῖ. Δὲν καταργεῖ τὴν ἄσκησιν. Τὴν ἐξαγιάζει. Ἡ ἄσκησις χωρὶς ἀγάπην σκληραίνει. Ἡ ἀγάπη χωρὶς ἄσκησιν ἐξασθενεῖ. Ἡ διάκρισις εἶναι ἡ ἁρμονία τῶν δύο. Ἡ Σαρακοστὴ πὺν ἔρχεται δὲν θὰ κριθῇ μόνον ἀπὸ τὸ τί ἀπεφύγαμεν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί ἐπράξαμεν, τί μεταμορφώσαμεν. Ἐὰν ἡ νηστεία μας μᾶς μάθῃ ἐγκράτειαν, ἡ διάκρισις μᾶς μάθῃ σεβασμόν, καὶ ἡ ἀγάπη μᾶς μάθῃ θυσίαν, τότε ἡ πορεία μας θὰ εἶναι ἀληθινή.

Διότι ὅταν θὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ ἐρωτηθῶμεν μόνον τί ἐτηρήσαμεν, οὔτε τί ἐγνώκαμεν, οὔτε τί δὲν ἐπράξαμεν

ἀλλὰ ἐὰν ἡ ἐλευθερία μας ἐγίνε προσφορὰ,
ἐὰν ἡ ἄσκησις μας ἐγίνε φιλανθρωπία,
ἐὰν ἡ πίστις μας ἐγένεν ἀγάπη.

Διότι ὁ ἀσθενής, ὁ ἐλάχιστος, ὁ πεινῶν, ὁ ἀδύναμος, εἶναι ὁ Χριστός.

Σήμερον, ἀδελφοί μου, ἐν τῷ φωτὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀποκρέω καὶ μετὰ τὸ πρόσφατον Ψυχασάββατον, τελοῦμεν καὶ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Κωνσταντίνου Θεοδωρίδου, παλαιοῦ ἐνορίτου τῆς Κοινότητος ταύτης, ἐκπαιδευτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ παράγοντος τῆς Ὁμογενείας μας ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία προσεύχεται διὰ πάντας τοὺς κεκοιμημένους, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὀλοκληροῦται ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐβίωθη ἐν τῷ παρόντι βίῳ, συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Καὶ ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι τὰ ἔργα τοῦ ἐκλιπόντος τὸν συνοδεύουν εἰς τὴν πορείαν του. Καὶ καθὼς ἐκ τῶν ἔργων του κρίνεται ὁ ἄνθρωπος ἡ τιμία οἰκογένειά του καὶ τὰ ἔντιμα τέκνα του ἀποτελοῦν ζῶσαν μαρτυρίαν περὶ τῶν ἔργων του, τὰ ὁποία ἡ Ὁμογένειά μας τιμᾷ. Τιμᾷ τὴν ἐρίτιμον χήραν του, τιμίαν σύζυγον καὶ στοργικὴν μητέρα, διακριθεῖσαν καὶ ταύτην εἰς τὴν κοινοτικὴν φιλανθρωπίαν -εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν- τιμᾷ τὰ τέκνα του, τὴν ἐλλόγιμον πατρόζουσαν θυγατέρα του, ἐκπαιδευτικόν, τιμίαν σύζυγον καὶ φιλόστοργον μητέρα, καὶ τὸν υἱόν του Γεώργιον, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς καλῶς γνωρίζομεν καθ' ὅτι ὑπάρχει ἡμέτερος δεξιὸς βραχίον ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην, ἀναλίσκόμενος λίαν καρποφόρως καὶ ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῶν ὁμογενειακῶν πραγμάτων ἐνταῦθα καὶ παρ' ἡμῖν, ἐν Σμύρνῃ. Σήμερον, Κυριακὴ τοῦ Ἀποκρέω, Κυριακὴ τῆς Κρίσεως, ἀναπέμπομεν προσευχὴν ὅπως ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Κωνσταντίνου Θεοδωρίδου, Ρωμηοῦ, συζύγου, πατρός, ἐκπαιδευτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ παράγοντος ὑπάρξαντος ἐν φωτὶ καὶ εἰρήνῃ, καὶ κατατάξῃ αὐτὸν μετὰ τῶν δικαίων.

Ἐκφράζομεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν εὐχὴν μας πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, ὅπως ὁ Θεὸς τῆς παρακλήσεως ἐνισχύῃ καὶ στηρίξῃ αὐτὴν ἐν εἰρήνῃ καὶ δυνάμει. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ!